

Reminiscere
2. postní neděle
1Pet1,1-2
25.2.2024

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce, Ježíše Krista i Ducha svatého.
Milost vám a pokoj v hojnosti.

Introit:

Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha;
tebe si Hospodin, tvůj Bůh,
vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země,
abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.
Nikoli proto, že byste byli početnější, než kterýkoli jiný lid,
přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás.

Píseň: 523

Čtení: Iz43,1-7

Píseň: 517

Kázání: 1Pet1,1-2

Když jsem si přečetla úvod této epištoly, zamyslela jsem se, jak bych se asi představila, kdybych psala epištolu. Jak bychom se představili, kdybychom psali epištolu do nějakého jiného sboru, třeba jiným křesťanům? Kdo jsme vlastně, kde stojíme, co je pro nás nejdůležitější? To, že žijeme v nějaké rodině nebo máme určité postavení v práci? Je pro nás důležité deklarovat, ke komu se hlásíme? Máme to vůbec zapotřebí deklarovat naši víru??

Pisatel tuto otázku má jasně vyřešenou. Je *apoštol Ježíše Krista*. Cítí se být povolán k tomu, aby napsal to, co má na srdci. To, co mu nedá spát. To, co jej provází tak intenzivně, že to musí někomu sdělit. Vlastně píše, co znamená být apoštolem, který se upsal Ježíši Kristu.

Nepíše ledakomu. Píše *vyvoleným*, dalo by se říci, nám. My jsme byli vyvoláni-eklektói. My jsme ti, kteří tvoříme eklézii, tedy církev. My jsme byli povoláni, vyhlédnutí samotným Bohem. On to byl, který nás sem jako magnetem přitáhl. Přitáhl nás z diaspory. Přitáhl nás z rozptýlení. Ano, žijeme rozprsknutí po celé Praze a nejen to, i naše mysl je rozptylována vším, co prožíváme.

Na jedné straně vyvolení a druhé straně rozptýlení. Mezi těmito veličinami oscilujeme.

Pisatel, který si říká Petr, píše do oblasti dnešního Turecka: do Pontu, Galacie, Kappadokie, Asie a Bithynie. Píše o skutečnosti, která nám může částečně připomínat i naši situaci.

Svědék víry píše: *vyvoleným, kteří přebývají jako cizinci*. Ono nestačí být rozptýlení, ono je k tomu ještě přidán jakýsi statut cizince.

Mě krom toho cizince velmi zaujalo slovo *prebývání*. Prebývat můžeme zde, ale i jinde. Ti eklektói se nemůžou usadit, zabydlet. Pobývání představuje nezabydlenost. Jakési provizorium, jakousi neukotvenost. Toto slovo nás má dovést k starozákonním svědkům, kteří vyznávali, že přebývají na zemi jako hosté a příchozí. Ano, v tomto nekonečném kosmu jsme jenom hosté a příchozí, kteří z milosti Boží přebývají.

Naše přebývání zde je jen mihotavé, má těkavou povahu, je křehké. Jako by k této mihotavosti, těkavosti, nestálosti bylo přidáno cizáctví. Jsme cizinci.

No, to pěkně děkuji. Chci si rozumět se všemi lidmi, chci být zdejší, chci být přijímán jako vlastní a ne cizinec. Chci se usadit a zabydlet, chci vybudovat něco, co tu po mně zůstane, chci...

Může vůbec Bůh po lidech něco takového chtít?

Pisatel, kterého jméno ani neznáme, který je ukryt za jménem apoštola Petra, toto píše do té Asie nikoli aby lidem řekl, že nedělají to, co by měli. On píše, protože je chce povzbudit. Chce jim dodat odvahu k víře, aby se mohli stát, tak jako on, apoštoly.

Tak ještě jednou a znovu. Jsme vyvoláni-eklektói, nevíme, proč se tak stalo. Nejsme početní, nejsme nikterak exkluzivní, nejsme atraktivní, a přesto, a právě proto nás Kristus zavolal, vyvolil. A my jsme řekli ano. Ano, to chci, to je ono, to mně něco říká, tomu věřím. Byla, byl jsem vyhlédnut, zavolán Bohem, abych byl jeho zvláštním vlastnictvím.

Ano, v tomto kosmu jsem nepatrný, slabý, mihovatý, ale přesto mám tu místo a status pobývání, které mně přináší svobodu od všech, kteří by si na mě dělali nárok, abych byl třeba obyvatel diktatur, režimů, které si kladou nároky na mou duši. Naše bydliště je totiž v nebesích, tedy někde, kde nikdo z lidí nám nemůže zrušit pobyt.

To přináší jisté odcizení, jistou bolest, kterou máme, když nějak nedovedeme nalézt společnou řeč. Když unaveni toužíme se zabydlet, přestat zápasit o víru v to, že svět je v dobrých rukou, neleží jen ve zlém, že člověk není jen prach a popel, ale směřuje do věčnosti Boží.

Kde беру tuto jistotu? Vím i nevím. Spolu s Lutherem si říkám: Jsi pokřtěna, jsi pokřtěn. To je to, co člověka jako viditelné znamení drží na tenounké niti víry v toho Ježíše Krista, jehož jménem jsme byli povoláni, zavoláni. On prošel branou smrti, a přesto jeho život nebyl zmařen.

Pane, dej, abychom ve chvílích krizí, ve chvílích beznaděje žili s vědomím, že ty nás máš rád. Mluvíš k nám, jako starostlivá matka nás držíš v náručí a utěšuješ naše nepokojná srdce.

Amen.

Píseň: 512

Poslání:

Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice
posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje,
čím více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu!
Vždyť on přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha, který nepomíjí.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Píseň: 716